

Horváth István (1954–2016)

Mély fájdalommal vettük tudomásul a hírt, hogy erdész-kölégánk, barátunk, tagtársunk, Horváth István kerületvezető erdész-vadász, a Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt. dolgozója, az Országos Erdészeti Egyesület Rába-menti Erdő- és Vadgazdálkodási Helyi Csoportjának alapító tagja, 61 éves korában váratlanul elhunyt.

Horváth István 1954. június 3-án Horváth István ácsmester és Locsmáncsi Ilona nádgazdasági dolgozó gyermekeként született Fertőszentmiklóson. Az általános iskola elvégzését követően tanulmányait gimnáziumban folytatta, de egy év gimnáziumi kitérő után hívta az erdő, így jelentkezett a soproni Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolába, amelyet jó eredménnyel végzett el.

Az iskolát követően 1973. július 1-jétől az Iváni Erdészetről helyezkedett el, majd 1974. július 4-től 1976. július 2-ig sorkatonai szolgálatát töltötte. A katonai szolgálat mellett, illetve közben szerezte meg 1975. december 3-án az erdőgazdálkodási technikus oklevelét.

A leszerelést követően folytatta az erdész-pályafutását, de már kerületvezető erdészként az Iváni Erdészetről, ahol 1977-ben igazgatói dicséretben is részesült. A Tanulmányi Állami Erdőgazdaság 1986-ban a Kiváló Dolgozó Jelvény kitüntetés adományozta számára, vadgazdálkodási-vadászati tevékenységéért a Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt.-től 2001-ben megkapta a Hubertus Kereszt Bronz fokozatát, majd kimagasló erdőgazdálkodási tevékenységéért a TAEG Zrt. Aranygyűrűje elismerést érdemelte ki. 2008-ban megkapta a Hubertus Kereszt Arany fokozatát is.

Az első munkahelye egyben az utolsó is volt! Pista derűs, barátságos ember, feleségével, Marikával a helyi csoportunk szakmai és családi napjainak, hetes tanulmányútjainak állandó résztvevője volt. Jó hangú, jó mulató, a legritkább nótákat ismerő barátunkat veszítettük el. Mindnyájunknak hiányozni fog!

2016. március 11-én családtagjai, kollégái, barátai és nagy létszámú tisztelői körében, katolikus gyászszertartást követően erdészhez méltó módon vadászkürtök és díszlövészek kíséretében, az erdészhimnuszt sírva énekelve vettünk végső búcsút Tőle a fertőszentmiklósi temetőben. Üdv az Erdésznek! Pista, nyugodjál békében!

Pintér Csaba

Kis Lajos (1926–2016)

Kegelettel és tisztelettel hajtunk fejet Kis Lajos vasdipomás erdőmérnök emlékezetére. 1926. március 20-án született Somogyaszalóban. Édesapja a falu kántortanítója volt, aki feleségével három fiút – köztük a legidő-

sebb Lajost – és egy leánygyermeket nevelt. A gondviselés a bibliai mértékű mintegy hetven-nyolcvan esztendő helyett Lajos Bátyánk életét majdnem 90 évben mérte.

Az általános iskola után középiskolai tanulmányait a Csurgói Református Csokonai V. Mihály Gimnáziumban folytatta. A nagyra becsült Matolcsy Sándor által létrehozott alapítvány ösztöndíja segítette az ajándékba kapott, de felelősen kezelt talentumainak kibontakozásában. Élethivatásul az erdőmérnöki pályát választotta. 1944-ben beiratkozott a Soproni Egyetemre, de a háború miatt egy évig szünetelt a tanítás, mert az első és második évfolyam bevonult. Közben ő hazajött Somogyba. Mielőtt visszaindulhatott volna, december 6-án az oroszok már bevonultak Somogyaszaló környékére, így megmenekült attól, hogy harcolnia kelljen. Az első évfolyamon 116-an voltak, közülük csak 16-an tértek vissza a harcokból, a többiek elestek vagy fogságba estek.

A falu környékén az Esterházy hercegségnek voltak erdőbirtokai, tőlük kapott ösztöndíjat egyetemi tanulmányai folytatására. Diplomáját 1950-ben szerezte meg a Magyar Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán. Végzése után az Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat kaposvári Igazgatóságánál termelési előadóként dolgozott rövid ideig, majd a Kaszói Erdőgazdálkodásnál beosztott mérnök, üzemegység-vezető, igazgatóhelyettes főmérnök lett. 1951-ben a Zamárdi erdőgazdasághoz került igazgatóhelyettes főmérnöknek. 1958 májusától a Kaposvári Erdőgazdaság erdőművelési főelőadójává, majd 1970-től közgazdasági osztályvezetőjévé nevezték ki.

1975-től Budapesten, az Országos Vetőmag és Szaporítóanyag Felügyelőség Erdészeti Osztályán dolgozott osztályvezető-helyettesként, majd osztályvezető főmérnöként 1986. március 30-i nyugdíjazásáig. 1989 végéig ugyanott tanácsadóként tevékenykedett.

Az erdészeti szaporítóanyagokra vonatkozó szakmai állásfoglalások, irányelvek, a termelési és származási körzetek ellenőrzése, a minisztériumi felterjesztések megfogalmazása volt a fő feladata. A 6 körzeti felügyelővel is szoros szakmai kapcsolatot tartott. Az országos tapasztalatserék, bemutatók, előadások és szakmai viták rendszeres, aktív résztvevője volt. Akinek csak tudott, segített széles körű szakmai ismereteivel. Csendes, önzetlen áldozatkészsége szerénységgel párosult, ezért is tudunk most ilyen keveset akkoriban elismert szakmai munkásságáról, melynek során összesen 3417 hektár erdő létesítésében vett részt. Ez volt a szívügye, új erdőket telepíteni. Kedvenc fája a bükk volt, de mindig arra törekedett, hogy őshonos somogyi fákkal, tölgygel, zselici ezüsthárrsal népesítse be a tájat. Ennek szentelte életét.

Szakirodalmi tevékenységéért erdőművelési és közgazdasági témájú írásai Az Erdő című szaklapban jelentek meg. Valamennyi munkahelyén Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült, 1953-ban az Erdészeti Kiváló Dolgozója, 1956-ban kormánykitüntetését is kapott. Az Országos Erdészeti Egyesület Somogyi Helyi Csoportjának 10 évig volt na-

gyon tevékeny titkára. A MTESZ Somogy megyei Szervezetének is tagja volt. Egész élete szoros szálakkal kötődött a református egyházhoz. Az Egyházkerületi Közgyűlést 2009-ben Pro Pannónia Reformata kitüntetést adományozott részére.

A kaposvári egyházközösség örökös főgondnoka volt.

1949-ben vette feleségül Somogyaszalóban Decsi Rózsát, aki 60 éven át volt gondos, hűséges támasza. Gyermekek nem születtek. Közösen viselték és megosztották minden gondjukat. Felesége elvesztése feletti fájdalomra már nem talált vigaszt. 2016. március 9-én a református egyház szertartása szerint vettünk Tőle búcsút a somogyaszalói temetőben.

Emlékét tisztelettel és kegyelettel megőrizzük. Lajos Bátyánk, nyugodj békében, Isten Veled!

B. J.

Kuslics Péter Pál (1942–2016)

Lesújtó hírként ért bennünket Kuslics Péter Pál betegsége és annak gyors lefolyása, 74 éves korában távozott közülünk kedves volt munkatársunk.

1942-ben született Kapuváron, édesapja ott volt jegyző, később Fertőszentmiklósról költözött a család. Anyai nagyapja, Adamovich József az Esterházy család szolgálatában állt a Lés-erdőben mint fánácsmester, nagybátyja, Adamovich László pedig erdőmérnök lett és az Erdőmérnöki Főiskola tanára.

Pétert is vonzotta az erdész hivatás és sikeresen felvételizett az erdészeti technikumba, Sopronba. 1961-ben érettségizett, ezt követően egy évig gyakornok volt a Rábaközi Erdészetről Himodon.

1962–1964 között végezte el Fertődön a kétéves felsőfokú mezőgazdasági technikumot gyümölcsstermesztő tagozaton, első munkahelyei is kertész végzettségéhez kötődnek.

Végzés után két évig a Balatonboglári Állami Gazdaságnál gyakornok, majd a Zala megyei Belezsnán kapott főkertész állást 1968-ig. 1968–84 között a Zalaszentgróti járásnál erdészeti és kertészeti felügyelő munkakörben dolgozott. Szülőföldjére 1984-ben tért vissza családjával. A Kisalföldi Erdőgazdaság Rábaközi Erdészeti Kiváló Dolgozója lett és az Erdőmérnöki Főiskola tanára.

Munkásságát 1984-től látjuk itteni kollégáival, a lési parkerdő első felújítási munkái akkor zajlottak, testhezálló feladat volt neki a bemutatóhelyek kialakítása, fenntartása.

A hagyományos erdész munkájához képest a turisztikai, jóléti feladatok új szemléletet kívántak, melynek kiválóan megfelelt.

Keresve sem találhatunk volna rátermettebb szakembert, akinek a családi örökségből száz évre visszamenőleg voltak do-

kumentumai, nagypjától, nagyanyjától áthagyományozta a hercegi időkből származó történeteket, eseményeket, dokumentumokat. Ezekkel a téma kutatóit és a 2014–15-ös parkfelújítás történeti megalapozását is nagyban segítette. Kertész-erdész vénája és szenvedélyes természetszeretője révén sok természetkedvelő csoportot szakértő módon kalauzolt a Lésben, a 2004-es erdészeti egyesületi vándorgyűlés fertői programját is ő vezette. Korát megelőzve már az erdei iskolai mozgalom előhírnöke volt, amikor a fertőszentmiklósi iskolásoknak erdész szakkört indított, ahol rendszeres, tematikus foglalkozásokon ismertette meg a gyerekeket az erdei életközösséggel és a vadgazdálkodással.

Szenvedélye volt a botanika és a virágkertészet, amelyekhez jól is értett. Bármerre járt a világban, mindenhol hozott valami botanikai különlegességet, kertjében büszkén mutatta új szerzeményeit. Kora tavasztól késő őszig mindig volt virágcsodája, amelyben gyönyörködni lehetett. Fiala korától kezdve szenvedélyesen fotózott, szakmai téren is komoly archívummal rendelkezett. Mindig naprakész volt az újabb technikák alkalmazásában.

Nem szabad megfeledkeznünk szakácsművészetéről sem, a családon kívül kollégák, szakmai és természetkedvelő csoportok sokasága, baráti közösségek, testvérvárosi küldöttségek dicsérhették finom főztjét. Igazi szíveslátással alapozta meg a rendezvények jó hangulatát úgy, hogy maga sosem szeretett reflektorfényben lenni, csapatmunkásként érezte jól magát.

Hazaszeretete, hite mindig az egyenes úton tartotta, ünnepeken, rendezvényeken, a hazafias irányvonal támogatásában mindig lehetett rá számítani. Ugyanígy a határokon túli magyarság támogatásában, kárpatjai vagy erdélyi programokban, akciókban is részt vett.

Életét az újrazekedések, új körülményekhez, élethelyzetekhez való alkalmazkodás jellemezték. Jó természete, társasági beállítottsága révén hamar megtalálta helyét a közösségekben, ehhez mindig biztos háttérrel nyújtott a családja, melyet rajongásig szeretett, megbecsült. A soproni és fertői diákok után Somogy, majd Zala következett, míg meglelt férfiként tért vissza szülőföldjére, ahol aktív évei végéig és még utána is jó pár évig szolgált.

Családszeretete példaértékű volt, a nagy családi rendezvényeket odaadással szervezte, az ünnepi alkalmakkor 25-30 fős rokonság jött össze a kibővült családból.

Zsuzsa feleségét évekig támogatta betegséggel vívott harcában, az utolsó pillanatig mindent megpróbáltak gyógyulása érdekében.

Mattival, aki fertői évfolyamtársa volt – és szintén özvegyen maradt – nyolc éve találtak egymásra és rövidesen örök hűséget fogadtak egymásnak. Fél évet az Újvilágban, Amerikában, fél évet az óhazában töltöttek. Tartalmas programokat szerveztek folytonosan, élményeiket szeretettel megosztották velünk, régi barátaikkal. Mindig valami kedves ajándékkal érkeztek haza, mellyel megleptek bennünket. Itthoni tartózkodásukkor

lelkesen részt vettek egyesületi rendezvényeinken, Matti is tagjaink sorába lépett.

Idén év elején derült ki Péter gyógyíthatatlan betegsége, így tértek haza szülőföldjére.

Türelemmel, zokszó és jajszó nélkül hordozta a keresztjét, hűséges párja és támasza mindvégig mellette volt, így veszítettük el őt április 7-én.

Hamvait 2016. április 15-én egyházi szertartás keretében, munkatársi búcsúztatást követően, gyászoló rokonok, barátok, kollégák, ismerősök százainak kíséretében a fertőszentmiklósi temetőben helyeztük örök nyugalomra a családi sírhelybe.

Kőrödi Sándor

Sipos László (1951–2016)

Sipos László 1951. szeptember 21-én született Kőrmenden. A középiskolát a Soproni Roth Gyula Erdészeti Technikumban végezte, ahol az erdész végzettség mellett gombaismerői képzést is szerzett.

Kikerülve az iskolapadból, 1971 júliusában kezdte szakmai munkáját a Szombathelyi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Csonkási kerületében, a Kőrmendi Erdészetről.

Itt Csapó Gyula mellett gyakorló erdész feladatokat látott el. Röviddel ezután Őrszentpéterre került erdésznek, előbb beosztott erdész, majd 1973 februárjától kertületvezető erdész lett Bajánsenyén.

Az 1973 márciusában kezdődő két éves katonai szolgálatot követően ugyanott, a Farkombinát Kőrmendi erdészeti kerületében folytatta a munkáját.

1977 júliusában az NYFK Szombathelyi Erdészetihez került, először Pornóapátiba, majd Acsádra erdész munkakörbe, ahol szolgálati lakást is kapott. 1985. január 1-jé-

től erdészvezető, majd a szervezeti átalakulás után pagonyvezető főerdész beosztásban szolgált az állami erdőket.

Munkáját főnökei folyamatosan elismerték, a kisebb jutalmak mellett 1981-ben a Vállalat Kiváló Dolgozója kitüntetését, 1986-ban a Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetését vehette át. 2009-ben a Szombathelyi Erdészeti Zrt. vezetősége az Év Erdésze kitüntető címet adományozta neki. Negyven év munkaviszonyt követően 2011-ben vonult nyugállományba.

Lelkiismeretes és végletekig maximalista volt mindig, nemcsak a hozzá beosztott munkásokkal és vállalkozókkal, hanem saját magával szemben is. Mindig naprakész, a legapróbb részletekbe menően tisztában volt szűkebb hazája, az Acsádi pagony területén zajló munkákkal, állapotokkal. A kezelésére bízott Cikotai fenyőplántás mindig fontos helyszíne volt a szakma generációinak képzésében. Dolgozóinak az érdekeit teljes szívvel képviselte, vállalva ezért a konfliktusokat is. Segítőkészsége, szolidaritása munkatársaival legendás volt, ami önzetlenségével párosulva kivételes egyéniséggé emelte.

Megbízhatósága nemcsak becsületességében mutatkozott meg, hanem a mindennapi teendők végtelenében is, aminek során vigyázó kezeiben nem kallódott el egyetlen szög sem. Rágondolva, egy régi idők emlékezetét idéző, igazi tő melletti erdész képe vetülhet fel bennünk, aki a jövőért dolgozva és munkájának gyümölcsét az utókorra hagyva, nyugodtan tekinthet széjjel az általa nevelt erdőn, hiszen a rábízott talentummal jól sáfárkodott.

Tudjuk, hogy a legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt az életünkben, hanem az, hogy mennyi élet volt az éveinkben. Ezt tudván, nyugodtabban gondolhatunk Rá égi útján, amire 2016 márciusában, súlyos betegséget követően lépett.

*Szombathelyi Erdészeti Zrt.,
OEE Szombathelyi HCS*

